

Літній сімейний табір Аквадар 2025

хроніка подій

«Сімейний табір починається з автобусу...»

Так, саме так — перефразовуючи відомий вислів, ми розпочали нашу незабутню подорож у світ тепла, світла й гармонії. Ми — 52 людини, справжніх родинних сердець, які зібралися разом, аби стати учасниками унікальної програми «Літній сімейний табір Аквадар 2025». За це наша щира вдячність нашим друзям з Єврейської Федерації «Великий МетроВест Нью Джерсі», які вже багато років надають нам можливість проводити такі табори. А ще дуже вдячні Міжнародній громадській організації Центр Джойнт та Всесвітньому союзу прогресивного юдаїзму, які долучилися до цієї благородної справи.

Наш табір має назву: «7 свічок Менори — єврейські ключі до сімейної гармонії». Кожного дня ми запалюємо одну символічну свічку — ще один вогник у нашій спільній Менорі. Кожна свічка — це не просто світло, а знак внутрішнього зростання, розуміння, відкриття. Щодня до Менори прикріплюється нова паперова свічка з написом — посланням дня. А разом із нею «ключ» — символічна суть прожитого дня. Ці ключі стануть пам'ятками, які надовго залишаться з нами, допомагаючи берегти здобуті єврейські цінності в повсякденному житті.

І ось — ми вже в дорозі. Комфортабельний автобус за три з половиною години довів до місця призначення — мальовничого Аквадару. Заселилися в затишні номери — і вже чекає нас обід. А після — початок табірної програми.

Наш перший день відкрила спільна зустріч. Саме тут ми дізналися, як розподілені групи: діти за віком — молодша, середня та старша, а дорослі сформували окрему, «батьківську» групу. У кожній з них — своє місце для зустрічей, знайомства, обміну думками й враженнями.

А ввечері настав особливий момент — Шабат.

Ми зустріли Царицю Суботи з піснями, молитвами, благословеннями. Команда мадрихів провела шабатню літургію з великою теплотою. Батьки благословили своїх дітей, прозвучали традиційні слова Кидушу, ми ламали хали, ділили радість спільного духовного простору. І вже під зірками — відбулася перша символічна церемонія запалювання Менори. На свічці було написано: «Зупинись. Дихай. Будь». Ключ дня проголошував: «Я обираю бути тут».

Другий день став днем творчості, єднання і взаємопідтримки. Тема дня – Авраам і Сара. Цінність – гостинність, любов, щедрість.

Групи готувалися до традиційного представлення. Це не просто виступ — це прояв внутрішнього «я» групи: придумували назви, девізи, вигадували сценки, готовили музичні номери, створювали декорації — все, аби поділитися своїм настроєм із іншими.

А ще учасники груп створювали скатертину гостинності, на якій відображали те що на їх думку повинно бути на столі коли приймають гостей. А потім кожна група презентувала свій витвір іншим. І на завершення отримали велику спільну скатертину гостинності.

А ще кожна група створювали листівки у вигляді чашки, яка містила в собі справжній пакет чаю. Ці листівки будуть передані маломобільним підопічним Черкаського обласного благодійного єврейського фонду «Хесед Дорот».

Після вечері настала мить Авдали — тонка грань між святом і буднями, момент переходу, який ми прожили разом у тиші та світлі вогню.

А далі — довгоочікуване представлення груп. Кожна з дитячих груп вразила креативністю та щирістю, а виступ батьків став справжньою родзинкою вечора. Завершальним акордом була емоційна презентація від команди мадрихів — щира, яскрава, натхненна.

І ось настав час церемонії символічного запалювання нашої табірної Менори. На свічці було написано: «Любити – означає відкривати двері». Ключ дня проголошував: «Мій дім відкритий».

І коли, здавалось би, день уже вичерпав себе — почалась дискотека. Танцювали всі: діти, батьки, навіть ті, хто не збирався. Єдність, сміх, музика — ось як завершився другий день нашого спільного шляху.

Третього дня нашого табору ми звернулися до постатей великих праотців — Моше та Аарона. Цінністю цього дня стало вміння слухати — не лише вухами, а всім серцем. Групи учасників розмірковували над тим, як важливо бути почутим і почути іншого. У програмі дня — щирі розмови, глибокі роздуми, театральні пантоміми та навіть... звуки природи, які виявились здатними «розповісти» більше, ніж тисячі слів.

Після обіду — час квесту. Всі учасники, незалежно від віку, об'єдналися у команди та вирушили у захопливу мандрівку по станціях гри. Тут знадобились кмітливість, креативність, винахідливість і знання. Фінальна станція стала особливою: з пазлів-уривків команди разом склали карту Ізраїлю — мов символ єдності, спільної мети та любові до Землі Обітованої.

Вечір прикрасила театралізована інтелектуальна вікторина. На присутніх чекали питання з варіантами відповідей — кумедних, несподіваних, іноді хибних, але завжди яскравих. Особливість полягала в тому, що кожен варіант озвучував «експерт» — образний персонаж, який додавав гумору та емоційного забарвлення.

І ось настав хвилюючий момент — церемонія символічного запалювання нашої табірної Менори. На свічці, яка палала теплотою цього дня, було написано: «Слухай серцем». А ключовим гаслом прозвучало: «Я тебе чую».

День завершився яскравою дискотекою, де під запальні ритми разом танцювали і діти, і дорослі. Танці об'єднали всіх у єдине коло радості, як і спільні емоції цього незабутнього дня.

Четвертий день нашого сімейного табору був присвячений надзвичайно теплій і глибокій темі — Рут і Наомі. А ще — цінностям, які зігрівають людські серця в будь-які часи: дружбі та вірності.

Ранок розпочався з занять у групах, де діти й дорослі поринали у дивовижну історію Рут і Наомі, шукаючи у ній відгук у власних серцях. Говорили про силу бути поруч, коли інші відходять. Про дружбу, яка не питає, а просто залишається. Про вірність, яка не має умов. Маленькі руки плели браслети дружби, а великі серця — дарували їх із щирістю й теплом. Ці браслети ставали символами підтримки, пам'ятками про те, що ми не одні.

Опівдні табір загравав яскравими барвами майстер-класів. У кожному куточку — натхнення: створення прикрас і творчі витівки. Тут панувала справжня магія натхнення, де кожен міг проявити себе і подарувати іншим часточку свого світла.

А ввечері настала пора для інтелектуального свята. Ми зібралися всі разом, поділилися на команди та занурилися у захопливий КВІЗ. Тут було місце і для сміху, і для завзятої боротьби, і для спільної радості перемоги.

І ось, коли небо почало вкриватися зорями, настав урочистий момент — церемонія запалювання табірної Менори. Сім свічок — сім днів, сім цінностей. І ще одна — як пульсуюче серце цього вечора. На ній були слова, що відлунювали весь день у наших душах: «Друг — це той, хто залишається». А гасло, що лунало в тиші перед запаленням, звучало просто і сильно: «Я + Ти = Ми».

Та й після цього свято не згасло — навпаки, воно вибухнуло кольоровими вогнями й музикою. Адже фінальним акордом цього теплого, натхненного дня стала запальна дискотека. Там, на танцювальному майданчику, дружба продовжила своє життя — в рухах, усмішках, у радості бути разом.

П'ятий день нашого табору став справжньою подорожжю у світ Ноаха, його ковчега та важливої цінності — відповідальності. Відповідальності за себе, за ближнього, за весь світ.

Ранкові заняття були поділені на дві частини, і кожна з них — мов яскравий мазок на спільному полотні цього дня. Малеча та середня група занурилися у творення: вони ліпили ковчег, різноманітних звірів, вигадували, кого б самі врятували від потопу — і серед фантастичних історій виринали імена друзів, рідних, домашніх улюбленців... У старшої групи була своя, глибша місія — вони вирізали паперові кубики, на яких записували ті цінності, які, на їхню думку, варто було б зберегти в умовному ковчезі людства. Чесність, емпатія, мир, дружба... Кожен кубик — немов обіцянка майбутньому.

А потім настала мить творчості, що поглинула всіх без залишку: учасники взялися писати сценарії, знімати і монтувати фільми про те, як можна врятувати світ. Камери крутились, герої народжувались просто на очах, репліки записувались в один дубль, а інколи — в десятки. І раз за разом розквітали нові ідеї, несподівані й глибокі. Те, що відбувалося у знімальних групах, важко описати словами: стільки сміху, блиску в очах, спалаху уяви та справжнього натхнення!

Увечері, зібравшись усім табором, ми познайомились із «супергероями», створеними учасниками прямо тут. У кожного — свій образ, своє ім'я, свої надздібності. Але об'єднувало їх одне: бажання зробити світ кращим.

Потім настала довгоочікувана мить — кінопрем'єра! Фільми, зняті, озвучені та змонтовані самими учасниками, викликали шквал оплесків і справжнє захоплення. Це було свято творчості, щирих емоцій, глибоких думок і мрій. Треба відзначити, що крім фільмів, знятих учасниками табору, а це молодша, середня, старша групи і група батьків, свою кіно версію як врятувати світ представили мадріхі.

На завершення — традиційне, зворушливе запалювання табірної менори. Сьогоднішній напис на свічці: «Мій світ — моя турбота», а гасло, яке лунало — «Що я можу зберегти?» — стало не просто словами, а викликом, який кожен забрав із собою в серці.

Але на цьому емоції не скінчилися! День завершився веселим караоке, де кожен міг проявити себе в пісні, а далі — яскрава дискотека, яка вже стала улюбленою традицією нашого табору. Танці, сміх, обійми і музика — все це є підтвердженням того, що світ вартий нашої турботи, а життя — нашої радості.

Тема **шостого дня** нашого табору — історія Давида і Голіафа — стала справжньою одою сміливості і віри. І цей день насправді надихав бути сильним, рішучим і не зупинятися навіть перед найважчими викликами.

Ранок почався з радісної миті — ми щиро привітали з Днем народження чарівну, добру та натхненну мадрішку середньої групи Оксану.

А далі – рух, гра, команда! Молодша і середня групи вирушили на спортивний майданчик, де з азартом і запалом грали у футбол, стрибали через скакалку. Тим часом старша група разом з батьками мали приємну нагоду познайомитися з неймовірним гостем – Володимиром Торчинським з Умані. Поет, композитор і виконавець власних пісень поділився з нами своєю творчістю, щирістю й душевністю. Його поезія та музика торкались найпотаємніших струн серця.

На денних заняттях усі таборяни – і діти, і дорослі – об'єдналися у змішані команди, щоб пройти захопливі спортивні випробування: перетягували канат, пролізали через «павутиння», переносили стаканчик з водою на голові без допомоги рук, стрибали через перешкоди – кожне завдання викликало вибух емоцій, сміх, радість і відчуття справжнього єднання.

А ввечері на нас чекала тиха гавань релаксу. Усі, від найменших до найстарших, занурилися у медитативне малювання... кавою, каркаде та куркумою! Теплі відтінки й аромати, медитативна музика наповнили кімнату затишком і творчістю.

А потім для дорослих була проведена глибока і змістовна бесіда про царя Давида – не лише як біблійного героя, а й як державного діяча, автора Псалмів, людини з непростого долею. А тим часом діти молодшої і середньої груп продовжували релакс у компанії мультиків.

Коли день вже схилявся до вечора, настав урочистий момент – запалення табірної Менори. Цього разу свічка мала промовистий напис: «Іди вперед, навіть якщо страшно». А девіз дня, що запалив кожне серце, звучав гордо: «Я зможу!»

І завершився день дружнім, веселим караоке! Тут кожен охочий міг подарувати пісню, емоцію, частинку себе.

Ось і настав останній, **сьомий, день** нашого незабутнього табору. Темою цього особливого дня стала гора Сінай – місце одкровення, духовного піднесення і єднання. Цінності, які ми разом проживали цього дня, – віра та єдність.

З самого ранку табір наповнився творчим передчуттям – попереду на всіх чекала підготовка до фінального вечора, справжнього капусника. Кипіла робота: писалися сценарії, вигадувалися кумедні сценки, переписувалися відомі мелодії на нові слова, майструвалися костюми. Креатив лився через край, і в цей вир творчості занурилися абсолютно всі – і дорослі, і діти.

Поки батьки найменших таборят захоплено готували свої виступи, з малюками займалися мадріхи – щоб кожна дитина почувалася причетною до цього великого табірної дива.

І ось, нарешті, настав він – довгоочікуваний, хвилюючий вечір. Одна за одною групи виходили на нашу імпровізовану сцену, щоб поділитися своїм натхненням і гумором. Молодша, середня, старша, доросла (так-так, і батьки об'єдналися у власну групу!) – кожен виступ викликав бурхливі оплески й щирі посмішки глядачів. Мадріхи теж не залишилися осторонь і представили свій яскравий номер.

А потім настала особлива мить – ми запалили останню, сьому свічку на нашій табірній менорі. Вона світилася теплом спільного шляху, і на ній було написано: «Разом – ми світло», а девізом дня стали слова: «Світло всередині мене».

Але на цьому свято не завершилося!

Учасників вечора вразили своїм співом чарівні солістки жіночого вокального ансамблю «Нешама» з Черкас – Ольга Петух, Ірина Олексенко, Ріта Білик та Людмила Голдовська. А ще – чудовий дует Насті Червінської з Канева та Яші Гіндіна з Черкас, який зворушив серця присутніх виконанням пісні Кузьми Скрябіна «*Старі фотографії*».

Несподіванкою для всіх стала демонстрація світлин із літніх таборів минулих років – теплі кадри, сповнені спогадів і радості.

Танцювальний виступ подарували глядачам дівчата старшої групи – Леся Рибак, Аліна Молібог, Маша Танська – разом із молодшим учасником Данею Гіндіним. Свій жартівливий танок із гумором та харизмою представили Галина Польська з Черкас і Юля Малиновська з Умані.

Завершила концертну програму Ріта Білик з Черкас, порадувавши всіх щирим виконанням пісні *«Бути щасливими»*.

Тепер на нашій табірній Менорі палають усі сім свічок – це знак того, що табірна історія добігла кінця. Але вогники, які ми запалили в серцях одне одного, світитимуть ще довго.

Величезна подяка всім, хто доклав зусиль до організації цього незабутнього літнього сімейного табору!

Особлива вдячність – нашим дорогим спонсорам: Єврейській Федерації «Великий Метро-Вест» (Нью-Джерсі, США), Всесвітній Раді спільнот прогресивного юдаїзму та Джойнту. Саме завдяки їхній фінансовій підтримці ми змогли створити цю казку разом.

Цей табір завершено, але його світло залишиться з нами назавжди.